

Foredrag i Oslo Arbeidersamfunn 16. november 1976.

## DEN NYE ØKONOMISKE VERDENSORDNING

Den nye økonomiske verdensordning er et nytt begrep i den internasjonale politikken. Det brukes om målet for den omlegging av verdensøkonomien som må til for å få en bedre jamstilling mellom rike og fattige land. Begrepet er nytt. Det er upresist, og allerede nå kan vi se at ulike mennesker legger ulik fortolkning i det.

Vi kan noe forenklet si at det nå er 25 år siden det internasjonale utviklingsproblem begynte å bli erkjent

- 2 -

som en internasjonal oppgave. I historisk målestokk er dette en meget kort tid.

I disse 25 år har 1/3 av verdens befolkning vunnet sin politiske uavhengighet. De nye regjeringer i de nye stater satte igang med å utforme en samlet politikk for sine land. I de fleste land skjedde dette med en mangel på økonomiske og menneskelige ressurser som vi i den rike, velutviklede og velorganiserte del av verden ikke kan forestille oss.

Før vi går løs på å vurdere hovedproblemene for å nå fram til en ny økonomisk verdensordning, vil jeg understreke at det i disse 25 årene er oppnådd betydelige resultater i den tilbakeliggende del av verden.

Den største forandringen finner vi i folks helse. Alle større epidemier er på det nærmeste utryddet. Det har

lykkes i løpet av forbausende kort tid å redusere dødeligheten av epidemiske sykdommer meget radikalt.

Paradoksalt har dette store framskritt i utviklingsprosessen vært med å bringe til overflaten det problem vi i dag oppfatter som det mest dyptgående, nemlig befolknings-eksplosjonen. Det store dramatiske problem er nå om verdens matproduksjon kan holde følge med befolkningsveksten fram til den tid fødselstallene begynner å synke i de mange folkerike utviklingslandene.

Også på andre felter har utviklingslandene nådd resultater i disse 25 årene. De nasjonale administrasjoner har etter hvert gjort seg mer uavhengige av utenlandske rådgivere. Det er nå etablert en ekte nasjonal administrasjon i de aller fleste land, som ennå mange steder er uerfaren

og ufullstendig, men som danner et verdifullt grunnlag for videre utvikling.

Endelig har utviklingslandene til tross for sin dype fattigdom, greid å mobilisere store økonomiske ressurser for sin økonomiske og sosiale utvikling. Av alle investeringer i produksjonsutstyr og kapital til fellesforbruk (skoler, vegger, vannverk m.v.) har utviklingslandene ved egen sparing finansiert om lag 3/4. Dette er et betydelig resultat som vi har lett for å overse. Det er bare den siste fjerdedelen som er finansiert ved utenlandske gaver, lån og direkte investeringer.

Til sammenlikning kan jeg nevne at under Marshallplanen 1948-51 ble 87 % av de samlede investeringene i Norge dekket ved egen sparing, mens Marshallhjelp-midlene

utgjorde 11%.

Selv om vi i disse 25 årene har kunnet konstatere mange oppmuntrende tegn til framgang i utviklingslandene, er det også blitt klart at de største, mest grunnleggende problemene ikke har latt seg løse i det internasjonale samspill mellom industriland og utviklingsland.

Vi kan for det første slå fast at den internasjonale hjelpen fra rike til fattige land har vært altfor liten, slik at utviklingslandenes investeringer har vært for små i forhold til behovet.

La meg her skyte inn, at på kort sikt er det snevre grenser for hvor raskt et utviklingsland kan øke sine investeringer.

Mange eksperter peker på at mangelen på fagfolk av alle slag med de nødvendige tekniske ferdigheter, og med

den generelle menneskelige erfaring som i alle yrker er et viktig supplement til de rent faglige ferdigheter, er en alvorlig bremse på framgang i de fattige landene. Her dreier det seg om egenskaper som ikke kan formidles fra andre land. Det dreier seg også om egenskaper som man ikke kan stampe fram på kort tid. Mange hevder at det først er den nye generasjon, som ikke har levd opp i analfabete hjem, som vil ha den menneskelige bakgrunn som er nødvendig for å kunne drive fram et moderne samfunn.

I de senere år er det blitt mer alminnelig akseptert at verden ikke har tid til å vente på resultatene av utviklingsprosessen i de fattige landene slik den nå er i gang. Framgangen er for svak til å tilfredsstille de naturlige menneskelige forventninger til de materielle omgivelser som

utviklingslandene etter hvert blir seg mer bevisst.

Disse naturlige menneskelige forventninger bygger seg etter hvert opp til sterke politiske press, både internt i utviklingslandene, og utad rettet mot de rike land. Det er umulig i vår verden i lengden å godta de økonomiske og sosiale ulikheter som nå hersker mellom menneskene - og som i de kommende år trolig blir enda mer skrikende. Vi kan verken ut fra vår samvittighet og solidaritetsfølelse, eller ut fra kjølige politiske overveielser godta denne avgrunn av ulikhet mellom mennesker. For å skape et grunnlag for en varig fred mellom kontinentene, må det skapes en ny økonomisk verdensordning.

Søkelyset er etter hvert blitt rettet mot den internasjonale handelen som er den viktigste siden i det

økonomiske samkvetmet mellom rike og fattige land.

Sterkt forenklet er hovedproblemet å gi utviklingslandene bedre betalt for de varene de selger til oss i forhold til de varene som går den andre veien, samt å gi dem bedre tilgang til våre markeder.

I 1965 kunne et utviklingsland kjøpe en europeisk traktor for 5 tonn bomull. 7 år seinere kostet traktoren 8 tonn bomull. Dette viser at prisutviklingen var gått de fattige land så imot at den reelle verdi av deres produksjon målt i hvor mye varer de kunne kjøpe fra rike land, var gått ned til nesten det halve.

Et viktig innhold i den nye økonomiske verdensordning er å rette opp dette prisforholdet.

Problemet ville vært enklere hvis det hadde vært

et entydig sett varer som utviklingslandene produserte, og et entydig sett som industrilandene produserte. Men det er dessverre ikke slik. Svært mange av utviklingslandenes eksportprodukter, produseres og eksporteres også i rike land. Bearbeiding, lagring og hele markedsføringen av mange av utviklingslandenes produkter kontrolleres av utenlandske selskaper. Det er meget vanskelig for en nykommer i dagens harde internasjonale konkurransemiljø å slå igjennom med direkte salg og markedsføring fra mindre produsenter i utviklingsland.

Den samme tendens/<sup>som</sup>gjør seg gjeldende på vårt eget hjemlige marked, med vanskeligheter for en ny liten produsent å finne veien til markedene i konkurranse med større innarbeidede firmaer, gjør seg gjeldende på det internasjonale plan.

La oss se på noen av de muligheter og målsettinger som nå er under utforming.

Ved den fjerde FN-konferansen for handel og utvikling i Nairobi i sommer - UNCTAD IV - tok verdenssamfunnet et første, men likevel viktige skritt i retning av den nye økonomiske verdensordning. Det viktigste emnet for konferansen var det som senere har vært kalt et integrert råvareprogram. Man opererte med en liste av råvarer hvor utviklingslandene er enten eneprodusenter eller viktige produsenter. I de fleste tilfellene dreier det seg også om råvarer som ikke uten videre kan erstattes av syntetisk produksjon, i hvert fall ikke på kortere sikt. For å rette tanken mot hva slags problemer man håndterte, vil jeg kort gjengi råvarelisten:

Bananer, bauxitt, kakao, kaffe, kobber, jernmalm, jute, mangan, kjøtt, fosfater, gummi, sukker, te, tropiske tresorter, tinn, vegetabiliske oljer.

Tanken med det integrerte råvareprogram er for det første å etablere råvareavtaler for hvert av disse produktene. Slike råvareavtaler skal inneholde bestemmelser om produksjonsmengder, reguleringslagring og sist men viktigst, priser. Ordningen forutsetter, som et viktig ledd, finansiering av råvarelagre for å kunne regulere tilgangen av varer til verdensmarkedet. Planen inneholdt derfor et felles råvarefond som det viktigste virkemiddel.

Under konferansen i Nairobi var det ikke noen klar og enstemmig tilslutning til dette program. Men man oppnådde mer enn ved tidligere anledninger, og har fått et nytt

grunnlag som det nå arbeides/videre med. Utviklingslandene kom lenger enn de noen gang har gjort i retning av å vise vilje til samarbeid om en slik markedsregulering. Hittil har utviklingslandene, enten enkeltvis eller i grupper, stått mot hverandre som konkurrenter på samme marked. Dette er ikke så underlig, fordi de enkelte produsentlandene både geografisk og på annen måte står langt fra hverandre, og kanskje særlig fordi det skjuler seg vidt forskjellige politiske systemer bak de enkelte land. Videre er det motsetninger mellom tradisjonelle produsenter av en bestemt råvare og nykommere på markedet.

Men i Nairobi viste produsentlandene en sterk vilje til å inngå et forpliktende samarbeid om et slikt råvareprogram.

På den andre siden av linjen, hos de utviklede land, var problemene større, og det var holdningen hos denne gruppe land som gjorde det umulig å oppnå den fulle oppslutning om programmet som noen kanskje hadde håpet.

For å ta den positive siden først ved de utviklede lands holdning. De viste ved Nairobi-konferansen en større vilje enn noen gang tidligere til å innrømme at verdenshandelens nåværende organisasjon ikke er tilfredsstillende for å gi utviklingslandene en rimelig inntekt. Det store flertall av industrilandene erkjente behovet for markedsregulerende tiltak for de viktigste råvarene.

Fire viktige industriland tok imidlertid en sterk reservasjon mot den resolusjonen som til slutt ble vedtatt. De fire var De forente stater, Storbritannia, Den vesttyske

forbundsrepublikken og Japan. En annen gruppe industriland, 16 i tallet, gjorde forsøk på å oppveie det uheldige resultat av denne reservasjon ved å forsterke sin politiske tilslutning til råvareprogrammet. Den norske delegasjon var aktivt med å arbeide for denne tilleggserklæringen, som på konferansen ble oppfattet som en viktig støtte for å redde forhandlingsresultatet.

Når det gjaldt det viktigste virkemiddel for råvareprogrammet, nemlig det felles reguleringsfond, var Norge det eneste land som ga et tilsagn fra sin regjering om å stille et beløp til rådighet for fondet. Fra norsk side ga vi tilsagn om et bidrag på 25 millioner dollar, som foruten å dekke den andel som var tiltenkt Norge, også dekket bidraget

for noen av de fattigste utviklingsland, som derved kunne bli avlastet denne finansieringsoppgaven.

I resolusjonen fra UNCTAD er det besluttet at landene innen utgangen av 1977 skal utarbeide et integrert program for de råvarene som er med på den listen jeg refererte. Det er med andre ord klart at et slikt program vil bli bearbeidet for realitetsbehandling i neste samling av UNCTAD.

Men når det gjelder det felles reguleringsfond er resolusjonen noe svakere, idet den bare går ut på at landene skal møtes for å diskutere videre om et slikt fond skal opprettes, og legge fram sin rapport om dette, eventuelt om fondets hovedregler, hvis de blir enige om å etablere et, innen utgangen av 1977.

Sammenlikningen mellom hovedtrekkene i de integrerte råvareprogram og våre innenlandske omsetningsformer i Norge

for jordbruksprodukter og fisk er <sup>interessant.</sup> Vi kan i dag lett se at det ville vært vanskelig <sup>for</sup> det norske jordbruk eller for norske fiskere å sikre seg en akseptabel inntektsutvikling hvis vi ikke hadde etablert monopolliknende sammenslutninger på produsentsiden. Det ville videre vært vanskelig, selv for slike sterke sammenslutninger, å nå de resultater som er oppnådd her i landet hvis de ikke også hadde fått adgang til nødvendige finansieringsordninger for å gjøre markedsreguleringen mer effektiv.

Selv om vi fra norsk side var skuffet over at det ikke lyktes andre industriland å strekke seg lengre enn de gjorde, må vi innrømme at de beskjedne resultater som ble oppnådd under Nairobi-konferansen tross alt er framskritt i forhold til hva man hadde oppnådd tidligere. Det er derfor



ikke uten grunn når formannen i UNCTAD i sin redegjørelse om resultatene overfor FN's økonomiske og sosiale råd kunne si at han alt i alt kunne konstatere at verden hadde gjort et framskritt i retning av en ny økonomisk verdensordning.

Det er også andre viktige trekk ved den nye økonomiske verdensordning. Ett av dem er å gjøre det lettere for utviklingslandene å markedsføre sine ferdigvarer på verdensmarkedet. Her er det først og fremst spørsmål om å fjerne alle handelspolitiske hindringer. Men det er nok også i stor utstrekning spørsmålet om å finne organisasjonsformer og institusjonelle former som gjør det mulig å innarbeide seg på de vanskelige konkurransepregede markeder i den industrielle verden.

Et tredje forhold gjelder utviklingslandenes gjeldsproblemer. Ved at den utenlandske kapitaltilførsel til

utviklingslandene i så stor utstrekning foregår som lån og ikke som gaver, har mange utviklingsland fått en betydelig belastning på sin økonomi ved å måtte forrente og avdra slike lån. Utviklingslandene håpet derfor at man ved UNCTAD i Nairobi skulle bli enige om en stor gjeldskonferanse hvor betydelige generelle gjeldsreduksjoner kunne avtales.

Industrilandene ville ikke gå med på dette, men godtok et program for å lette gjeldsbyrden. Dette program skulle imidlertid settes iverk etter drøftinger land for land, ikke generelt for alle land under ett. Den norske statlige bistand til utviklingslandene har praktisk talt for 100 % vedkommende vært gaver og ikke lån, og Norge er derfor ikke direkte berørt av dette problemet.

Nesten hele drøftingen om den nye økonomiske verdensordning foregikk i realiteten mellom industrilandene som én gruppe land med mange individuelle variasjoner innbyrdes, og den tilsvarende gruppen av utviklingsland. Østblokklandene ble stående utenfor hovedinnholdet av konferansen. Det er oppsiktsvekkende at disse landene fortsatt holder seg så utenfor disse problemene og yter så lite til utviklingslandenes fremme. Deres hovedbegrunnelse er at utviklingslandenes fattigdom er et resultat av de vestlige lands imperialisme. De mener at det var kolonisystemet som skapte fattigdommen, og at det derfor er de tidligere koloniherrers ansvar å rette opp dette. Det var nok en alminnelige refleksjon under UNCTAD at denne holdning ikke er like forståelig hos alle utviklingsland.

Hva betyr en ny internasjonal verdensordning for Norge? Den vil for det første bety at vi må regne med en fortsatt vekst i vår utviklingshjelp på lengre sikt. Denne utgjør i dag ennå mindre enn 1 % av vår samlede nasjonale inntekt pr. år. På lengre sikt kan vi vanskelig hevde at det vil være noen urimelig belastning om dette vesle tallet går opp.

Men vi må på lengre sikt også regne med at vi må betale mer for utviklingslandenes produkter. Vi må med andre ord regne med at vi må bruke en større del av vår reelle inntekt til å kjøpe en viss mengde varer fra utviklingsland. Dette vil dels kunne være varer til direkte forbruk, som eksempelvis te, kaffe, bananer. Det kan også være råvarer til vår industri, som f.eks. tropiske tresorter, bauxitt. Det vil også sannsynligvis gjelde vegetabilsk kraftfôr til

vår husdyrproduksjon.

Det er ennå ikke grunnlag for å regne ut hva et integrert råvareprogram vil koste Norge.

Det er vanskelig å se at det vil koste oss mer enn noen få prosenter i høyere importutgifter sammenliknet med dagens prisforhold mellom import fra industriland og utviklingsland. Vår samlede import fra utviklingsland (eksklusive olje og skip) i 1974 var 5,5 % av totalimporten. Hvis - som et løst regneeksempel - prisen på u-landsimporten ble økt med 50 %, ville dette bety mindre enn 3 % av vår totale importverdi.

Men enkelte varer vil kunne stige mye mer for å gi produsentene en rimelig pris. Dette vil kanskje kunne gjelde en populær vare som kaffe. Vår holdning til den

nye økonomiske verdensordning vil møte en realistisk prøve, hvis vi blir stilt overfor en fordoblet kaffepris. Hvis vi møter den med vår vanlige klage ved alle slags prisøkinger, har vi ennå ikke lært den nødvendige konsekvens av å ville være med å skape menneskeverdige levekår for verdens/<sup>store</sup> underklasse, folket i utviklingslandenes/bygdesamfunn.

Men et tredje område hvor vi vil måtte merke virkningene av en ny økonomisk verdensordning vil gjelde selve den internasjonale arbeidsdelingen. Etter hvert som utviklingslandene blir i stand til selv å foredle noen av sine råvarer, vil vi måtte gi dem adgang også til vårt eget marked. Vi er i ferd med å merke de første trekk til dette innenfor tekstil- og bekledningsindustrien.

Vi vil også kunne merke dette på andre felter hvor utviklingslandene vil kunne produsere varer bedre og billigere enn vi kan. Det er vanskelig å antyde hvilke områder dette vil gjelde, men det er rimelig å tro at det først og fremst vil gjelde områder hvor enten lavere arbeidslønninger eller varmere klima vil være utslagsgivende produksjonsfaktorer.

Etter hvert som dette problemet melder seg, må vi foreta den nødvendige tilpasning i vår egen økonomi. Det er Regjeringens forutsetning at disse nødvendige tilpasninger må foregå på en slik måte at ikke de som er knyttet til de næringene det gjelder ensidig skal bære belastningen.

Dette betyr at hvis deler av jordbruket, eller en bestemt industrigren blir rammet av en så sterk konkurranse med utviklingsland at de ikke greier å opprettholde en

lønnsom produksjon, må det offentlige bidra til den omstilling som trengs. Det kan dels dreie seg om å spesialisere seg på produkter som ligger utenfor den aktuelle konkurranse, eller å skifte til helt andre produksjonsformer.

Jeg har her berørt noen av de sidene ved den nye økonomiske verdensordning som var i forgrunnen under UNCTAD IV i Nairobi i sommer. Vi vet ennå ikke hvilken fart vi greier å sette på den omstillingsprosessen som verden nå står overfor. Vi kan heller ikke ha noen detaljert oversikt over de forskjellige problemer og muligheter som melder seg.

Vi finner fort ut at det her dreier seg om problemer som går langt ut over å skulle fordele et gitt produksjonsresultat pr. i dag. Det tjener til å avspore den grunnleggende

debatten hvis vi konsentrerer oss om å drøfte på hvilken måte et mindreforbruk i Norge skal kunne komme de fattige land til gode. På kortere sikt er det ingen direkte sammenheng mellom et slikt mindreforbruk hos oss og å stimulere den grunnleggende utviklingsprosessen i de fattige landene. Selv på lengre sikt er det intet som tyder på at en stagnasjon i økonomien i vårt og andre industrialiserte land vil gi en direkte løsning på problemene.

Det er ikke begrensede forekomster av naturressurser som er årsaken til fattigdommen i verden, og det er ikke mangel på produksjonsmuligheter for mat i verdensmålestokk, som er årsaken til at nær 500 millioner mennesker lider av alvorlig underernæring og feilernæring, og at et langt større tall lever under uverdige fattige kår. Naturgrunnet

gir mulighet for at en betydelig økt verdensbefolkning kan leve på et tilfredsstillende materielt nivå. Når det likevel finnes fattigdom og nød i så stort omfang som det nå gjør, skyldes det den politiske, sosiale og økonomiske organisering i de enkelte land og av verdenssamfunnet.

En ny økonomisk verdensordning vil kreve også andre omstillinger enn de jeg har berørt. Det er umulig å tenke seg en verden som fortsatt yter 30 ganger større beløp hvert år til militære formål enn til utviklingsformål. Dette er det triste forholdstall. Selv om vi i Norge kan glede oss over at forholdstallet på vårt statsbudsjett er 1 på 3, mot 1 på 30 i verdensmålestokk, er dette en beskjeden trøst.

Men vi kan ane hvilke ressurser menneskene kan frigjøre hvis de er i stand til å ta mer rasjonelle økonomisk-politiske

avgjørelser når det gjelder disponeringen av de materielle verdiene.

Matproduksjon er en nøkkelproduksjon i årtiene framover, særlig fordi verdensbefolkningen vil fortsette å vokse. Det er i dag bare 2 regioner i verden som har overskudd på mat, det er Nord-Amerika og Australia/New Zealand. Alle andre land er større eller mindre importører av mat.

Men mulighetene til å øke matproduksjon og til å bli selvforsynt er heldigvis lovende. Dette gjelder i første rekké et meget stort antall av utviklingslandene. Her er det kapital og teknologi som vil kunne løse matforsyningen på lengre sikt.

I de siste 10 år er vi i vårt land for alvor blitt klar over behovet for en aktiv miljøvernpolitikk. Naturens muligheter til å skaffe unna og omdanne de avfallsstoffer som er en følge av vår kompliserte produksjonsform har sine absolutte grenser. Dette er ikke et nasjonalt problem, det er allerede i dag et internasjonalt problem og vil etter hvert få et sterkere preg av det. Dette er et problem som i dag berører industrilandene, og utviklingslandene føler ennå ikke at dette berører dem. De mener det er industrilandene som har skapt dette problemet, og de må bære kostnadene ved å løse det. Men verden har allerede i dag fått den lærepenge at en intens økonomisk virksomhet skaper forurensningsproblemer som må bringes under kontroll før de ødelegger for mye av det livsnødvendige miljøet rundt menneskene.

På meget lang sikt, hvis man ser ut i det neste hundreåret - er energi neppe noen begrensingsfaktor i menneskenes økonomiske liv. Men på kortere sikt, fram mot slutten av dette hundreåret, vil vi trolig oppleve at energi blir knappere og dyrere. Dette betinger en mer nøye hus-  
holdering med dette godet. Det er for / <sup>denne</sup> perioden menneskene må løse sitt energiproblem ut fra de energibærere og den teknologi som vi i dag kjenner.

Det kan bli et dramatisk kappløp også på dette om-  
rådet om / <sup>ikke</sup> framtidige generasjoner løser de tekniske problemer med nye energibærere i tide.

Det er neppe på noe enkelt område hvor avstanden mellom den rike og den fattige verden er større enn når det gjelder vitenskapelig forskning og teknologi. Den teknologiske utvikling og vitenskapelige forskning har hatt

en eksplosiv vekst etter den annen verdenskrig, og er fremdeles inne i denne fasen. Av alle vitenskapsmenn og forskere som har levd på jorden fra tidenes morgen er 90 % i live i dag. Over 90 % av dem som i dag er i virksomhet er knyttet til de utviklede land. Dette illustrerer den enorme teknologiske overvekt som de rike land i dag har i forhold til de fattige. Dette forholdet illustrerer i et glimt dybden, alvoret og den nesten uoverskuelige dimensjon i problemet med å skape en jevnere utvikling mellom de ulike deler av verden.

President Nyerere i Tanzania skrev for noen år siden en kronikk som en utfordring til vest-europeiske sosialister. Han sammenliknet de oppgavene de fattige land står overfor i dag med de oppgaver som arbeiderklassen i Vest-Europa sto

overfor da industrialismen brøt gjennom. Jeg vil gjerne slutte med å sitere noen avsnitt fra hans artikkel:

"De fattige nasjoner er i dag faktisk i samme stilling som en arbeider i Europa i det 19. århundre. For å kunne leve måtte han selge sin arbeidskraft til en hvilken som helst pris han kunne oppnå. Med sin lønn kjøpte han varer til priser som arbeidsgiverne fastsatte ut fra sine interesser. Den eneste forskjell er at de som drar fordel av den internasjonale situasjon i dag, er nasjonaløkonomien i de rike land som også arbeiderklassen er en del av.

Selv om den er aldri så velment, er veldedighet ikke noen løsning på den rystende fattigdom i verden i dag.

Fattigdommen i utviklingslandene er like meget en funksjon av det økonomiske system som hersker i verden som av noe annet, og dette kan ikke endres ved at et utviklingsland bekjenner seg til sosialismen. Et slikt land vil fortsatt i like stor grad være et offer for det internasjonale kapitalistiske system. Samfunnet kan nok foreta en utjevning i retning av et samfunn med likhet for alle, men det blir en likhet i fattigdom både absolutt og i relasjon til resten av verden.

Sosialister i Europa bør merke seg at i et slikt tilfelle, vil fattigdommen i dette sosialistiske landet bli brukt som et argument mot selve sosialismen. Sosialistene i de rike land må nå se i øynene hva det internasjonale



økonomiske utbyttersystemet virkelig innebærer.

I dag har de fordeler av det fordi deres land tjener på det, og fordi en stor del av den rikdom som de slåss om med sine egne kapitalister, i virkeligheten kommer fra et system som utbytter den tredje verden. De står her overfor to valg. De kan støtte fortsatt utbygging av verdens fattige som hittil, eller de kan handle som sosialister og samarbeide for den nødvendige nyordning av verdenshandelens struktur, samtidig som de inntil videre går inn for en foreløpig, men seriøs hjelp til de fattige land på basis av nasjonal likestilling."